

**တိုကျိုစင်ခုံရုံး
မှတ်တမ်း
လင်းယုန်မောင်မောင်**

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၇၃ ခု ဩဂုတ်လအတွင်းက ‘ဇူရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်း’ဟူသော အမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ။ ယင်းစာအုပ်မှာ စာဖတ်သူများ သိပြီးဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ဂိုးအားရင်း၊ ဟင်းမလား၊ ဟက်စ် စသည့် နာဇီခေါင်းဆောင်ကြီးများအား စစ်ကြီးအပြီးတွင် စစ်တရားခံများ အဖြစ် ဂျာမနီနိုင်ငံ ဇူရင်ဘတ်မြို့တွင် စစ်ခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခဲ့ပုံများကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

အလားတူပင် ယခု ‘တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ’ ဟူသော စာအုပ်မှာ လည်း ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြီးအတွင်းက ဖိလစ်ပိုင်၊ မလေး၊ စင်ကာပူ၊ ယိုးဒယား၊ မြန်မာ၊ တရုတ် စသည့် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများ တွင် ဂျပန်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်မှုများ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စစ်ကြီးအပြီးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တော်၌ စစ်ခုံရုံးဖွဲ့ကာ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်ထုတ်ဖော် ရေးသားပြုစုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကို နောက်ခံထား၍ စာအုပ် များ ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ၌ နာဇီ ဂျာမနီကို မဏ္ဍိုင်ထား၍ ဥရောပတိုက်မှ အဖြစ်အပျက်များကိုသာ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ယခင်က ကျွန်တော်၏ အဆိုပါစာအုပ်များ

သည် မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာပြည်သူများ နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်ပတ်သက်ခြင်းမရှိခဲ့သည့် စာအုပ်များ သာဖြစ်ပါ သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယခု ဤ ‘ဂျပန်စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ’ ဟူသော စာအုပ်သည် ဂျပန်တို့ သုံးနှစ်သုံး မိုး အုပ်စိုးသွားခြင်းခံခဲ့ရသည့် မြန်မာနိုင်ငံမှ မြန်မာပြည်သူများ နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည့် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသော စာအုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန်စစ်တပ်များ ၊ မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့အာရှတစ်ခု လုံးကို သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးသွားခဲ့သည် မှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ၁၉၄၅ ခုနှစ်များကဖြစ်ရာ ယနေ့အသက် ၃၀ အောက်ရှိ မြန်မာလူငယ် လူရွယ်မှန်သမျှသည် စစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးအား ဂျပန် စစ်ဗိုလ် စစ်သားများက မည်သို့မည်ပုံ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခဲ့ကြသည် များကို လုံးဝသိမိလိုက်ခြင်း မရှိရုံ မျှမက ‘ဂျပန်စစ်သား’ကိုပင် မြင်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့ကြပါ။

သို့ဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်သည် ထိုသို့သော မြန်မာလူငယ်လူရွယ်များအား တစ်ကြိမ်သောအခါ (လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်)က ဂျပန် စစ်ဝါဒီတို့ ၏ အုပ်စိုးမှုအောက်တွင် မြန်မာပြည်သူများ အပါအဝင် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများမှ အပြစ်မဲ့ ပြည်သူအားလုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို ခံစားခဲ့ကြရသည့် ဖြစ်ရပ်များကို သိရှိသဘောပေါက်ကြစေရန်နှင့် သမိုင်းသုတေသီများ အတွက် တစ်နည်းတစ်လမ်း အားဖြင့် အထောက်အကူရစေရန် ရည်ရွယ်ရေးသားလိုက်သည့် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် အထူးဖော်ပြလိုသည် မှာ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်တော့်တွင် ဂျပန် မုန်းတီးရေးစိတ်ဓာတ်ဟူ၍ အလျဉ်းမရှိသည့်ပြင်

စာဖတ်သူများအားလည်း ဂျပန်မုန်းတီးရေး စိတ်ဓာတ်များ ခံစားပေါ်ပေါက်လာစေရန် လုံးဝရည်ရွယ်ချက်မပါရှိကြောင်း အလေးအနက်ပြောကြားလိုပါသည်။ ။ အမှန်စင်စစ် ဂျပန်နိုင်ငံသည် အလွန်သာယာလှပသည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သလို ဂျပန်အမျိုးသားများ သည်လည်း အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ အလွန်ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် လူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် အရှေ့အာရှတစ်ခွင် ပြုပြင်အောင် နှိပ်စက်စော်ကား ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်သွားခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှု များ နှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်ပြည်သူများ တွင် လုံးဝအပြစ်မရှိဘဲ လူနည်းစု လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာ ဂျပန်စစ်ဝါဒီများ နှင့် စစ်ခေါင်းဆောင်များ တွင်သာ လုံးလုံးကြီး တာဝန်ရှိကြောင်း စာဖတ်သူများ နားလည်သဘောပေါက်ကြစေလိုပါသည်။ ။

ကျွန်တော် လေ့လာသိရှိရသလောက်ဆိုပါက အရှေ့အာရှတွင် ဂျပန်စစ်ဝါဒီများ နှင့် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်စစ်သားများက စစ်သုံ့ပန်းများ နှင့် အပြစ်မဲ့ အရပ်သားပြည်သူများ အပေါ် ထိုစဉ်က နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲမှုများကို ဂျပန်ပြည်သူများ အနေဖြင့် လုံးဝမသိရှိခဲ့ကြဘဲ စစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ တိုကျိုစစ်ခုံရုံးတွင် စစ်တရားခံများအား စစ်ဆေးသည့်အခါမှ သာလျှင် ယင်းအပြစ်အပျက်များကို သိရှိခဲ့ကြပြီး ဂျပန် စစ်ဝါဒီများ ၏ လူမဆန်သော လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် ဂျပန်ပြည်သူ သန်းပေါင်းများ စွာတို့ မှာ ရှက်၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည် ဟု ဆိုပါသည်။ ။

သို့ဖြစ်ရာ ဤ ‘တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ’ ကို ဖတ်ရှုရခြင်းအားဖြင့် စာဖတ်သူများ အဖို့ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို သိရှိနားလည်ကာ စစ်ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးစိတ်ဓာတ်များ ပေါ်ပေါက်ပြီး အမှန်တကယ် ဖြစ်ပွားကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများ အတွက် သမိုင်းက

ပေးသည့် သင်ခန်းစာကို ရယူနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါသည်။ ။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ဤစာအုပ်ရေးသားပြုစုရာ၌ လိုအပ်သော စာအုပ်စာတမ်းများ ကူညီရှာဖွေ ပေးခဲ့ကြသည့် စာရေးဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ မြသန်းတင့်နှင့် ကဗျာဆရာ မောင်သင်းနိုင်တို့ အားလည်းကောင်း၊ ‘ယိုးဒယား-မြန်မာ မီးရထားလမ်း ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း’ စာအုပ်ကို ထုတ်နုတ်ကိုးကားရန် ခွင့်ပြုခဲ့သော စာရေးဆရာ လင်းယုန်သစ်လွင်အားလည်းကောင်း၊ သံဖြူဇရပ် စစ်သိချိုင်းနှင့် ပတ်သက်သမျှ လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များ နှင့် ဓာတ်ပုံများ ပါ ရိုက်ကူးပေးခဲ့သော ဆရာမင်းမြင့်သန်း (မော်လမြိုင် အထက-၄)အားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာတွင် လိုအပ်သည့် အကူအညီများ ပေးခဲ့ကြသည့် ဦးအုန်းစိန်(ရွှေပြည်စိုးပုံနှိပ်တိုက်)နှင့် ဦးစံအောင် (အာမခံအဖွဲ့)တို့ အားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကို ဖျာပုံမြို့သို့ သွားရောက်ရေးသားခဲ့စဉ်က လိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့ကြသည့် ဖျာပုံပရဟိတ ဆရာတော်အရှင် ညွှးဉာဏ်သရာဘိဝံသနှင့် ပရဟိတအတွင်းရေးမှူး ဦးမြတ်ကြွယ်တို့ အားလည်းကောင်း၊ အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း အမှတ်တရ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ။

လင်းယုန်မောင်မောင်

၁၃-ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၇၄

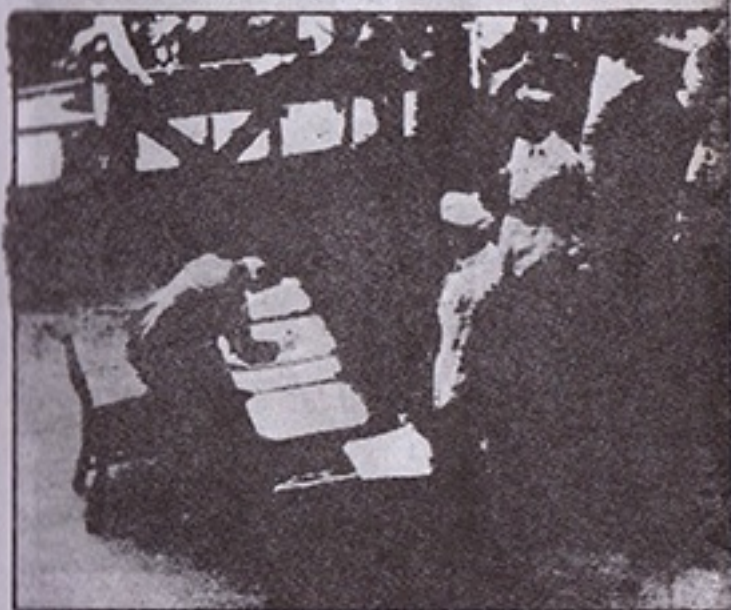
တိုကျိုစစ်ခုံရုံးမြင်ကွင်း

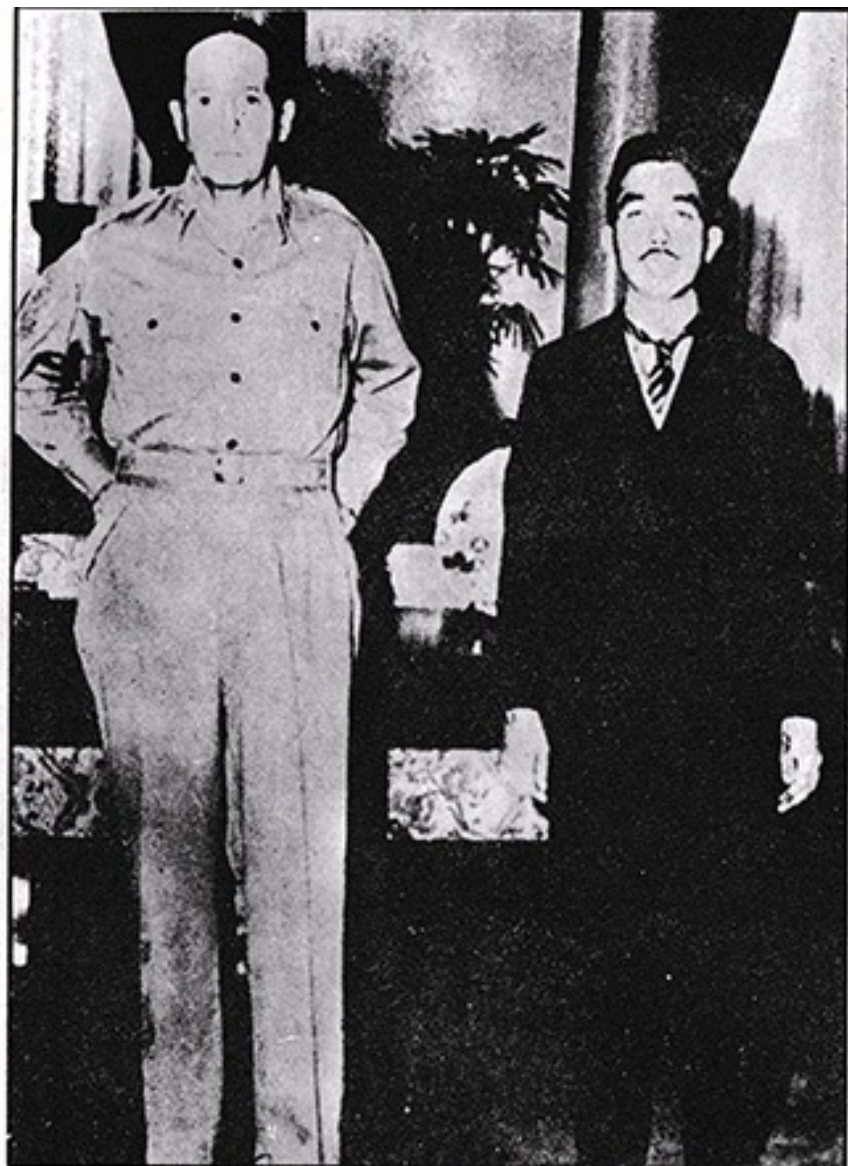
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ဂျင်နရယ် တိုမိုယူကိယာမရှိတ အား
၁၉၄၆ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၂ရက်နေ့တွင်
မနီလာမြို့ရှိ အမေရိကန်စစ်ခုံရုံးတွင် စစ်ဆေး၍ ကြိုးပေးစီရင်ခဲ့သည်။

ဇျပန်တို့ လက်နက်ချ စာချုပ်ချုပ်ဆိုရာ
တိုက်သင်္ဘော အက်-အက်-မင်ငိုရီ

၁၉၄၅ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၂)ရက်နေ့
တိုက်ချီစံတော်ချိန် နံနက် ၁၀း၃၀ တွင်
ဇျပန်တို့လက်နက်ချ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့် အခမ်းအနား

မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု စစ်သေနာပတိချုပ်
မက်အာသာနှင့် ဂျပန်ဘုရင် ဟိရိုဟိတို

ဂျပန်နန်းရင်းဝန် တို့ကျိုကို မဟာမိတ်တို့က
စစ်တရားခံအဖြစ် မဖမ်းဆီးမိ သေနတ်ဖြင့်
မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေရန် ကြံရွယ်ခဲ့သေးသည်

နယူးဂီနီကျွန်းတွင် သြစတြေးလီးယားစစ်သားတစ်ဦးအား
လှုပ်နှံစစ်သားမှ ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းနေပုံ

စင်ကာပူတွင် ဆစ်လူမျိုး သံပန်းများကို ဂျပန်စစ်သားများက
ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်

ဂျပန်စစ်သား သံပန်းတစ်ယောက်ကို
လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်နေပုံ

ဂျပန်တို့၏ လေကြောင်းဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
တရုတ်နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများနှင့်
ကလေးငယ်များ အတုံးအရုံး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

သွေးချောင်းစီးခဲ့ရသော အရှေ့တောင်အာရှ

အညာနွေ၏ ပူလောင်သော နေရောင်အောက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်၏ ရေအလျဉ်သည် ပျင်းရိဖွယ်ရာ ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်းနေသည်။ ၊ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက် မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်တွင် အစီအရီပေါက်နေကြသော သစ်ပင်ကြီးငယ်များမှာ လည်း လုံးဝ လေတိုက်ခတ်ခြင်းမရှိသဖြင့် နေ၏ အပူရှိန်ကြောင့် ငိုက်မြည်းနေကြသလို ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှသည်။ ။

ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လိုက်လျှင် အရှေ့မြောက်မှ အနောက်တောင်ဆီသို့ ခပ်ယွန်းယွန်းစီးဆင်းနေသော တစ်မိုင်နီးပါးမျှ ရှည်လျားသည့် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ရေပြင်ရော မြေပြင်တွေပါ သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ လုံးဝ မမြင်မတွေ့ရလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

သို့သော် ထိုသို့ မြစ်ကို အလျားလိုက် လှမ်းမျှော်မကြည့်ဘဲ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းနှင့် သည် မှာ ဘက် ကမ်းဆီသို့ ဒေါင်လိုက် ဖြတ်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက ကိုက်နှစ်ရာမှ သုံးရာနီးပါးအထိ ကျယ်ပြန့်သော မြစ်ပြင်၏ တစ်နေရာတွင် လှေငယ်တစ်စင်းကို မြုန်းခနဲ တွေ့မြင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ။

ဟုတ်သည်။ ။ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ ဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေသော ဝဲဘက်မြစ်ကမ်းနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာ ရေလယ်တွင် လှေငယ်တစ်စင်းကို အထင်းသားတွေ့မြင်နေရသည်။ ။ ပို၍ အနီးကပ်ကြည့်မည်ဆို

ပါက အလျားဆယ့်နှစ်ပေခန့်၊ အနံ သုံးပေသာသာခန့်ရှိ၍ တံငါလှေလိုလို၊ ကူးတို့ လှေလိုလိုဟု ထင်ရသော အဆိုပါလှေငယ်ပေါ်တွင် လူငါးယောက်လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ကြ ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

မှန်သည်။ ။ လှေပေါ်တွင် စုစုပေါင်း လူငါးယောက်ပါလာသည်။ ။ သို့သော် အဆိုပါ လူငါးယောက်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အဆောင်အယောင်များ နှင့် ရုပ်လက္ခဏာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ တစ်တွေမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကွဲပြား ခြားနားနေကြသည် ကို အထင်အရှား သိမြင်နိုင်သည်။ ။

ရှေးဦးစွာ လှေ၏ ပဲ့ပိုင်းတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်၍ ပါလာသူကို ကြည့်လိုက်ပါက နေလောင် ထားသဖြင့် သပိတ်ရောင်ပေါက်နေသော သူ၏ ကျောပြင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ ဦးခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော အကွက်မပေါ်တော့သည့် အညာဖျင်ကြမ်း လုံချည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ လက်ထဲမှ လှော်တက်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုလူမှာ ထိုအရပ် ထိုဒေသမှ တံငါသည် လှေ သမားတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ကိုင်းသမား ယာသမား တစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟု မုချ အတပ်ပြောနိုင်သည်။ ။

ထိုနည်းတူစွာပင် အဆိုပါလှေသမား၏ အသားအရောင်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အသားဖြူ အသားဝါဟု ဆိုနိုင်လောက်သည့် အခြားလူသုံးယောက်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် အဆောင်အယောင်များကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူတို့ တစ်တွေသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ ဖြစ်ကြောင်း မပြောဘဲ သိနိုင်ကြသည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့်ဖြစ်၍ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်ပတ်ဝ

နံးကျင်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ။ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျူး စစ်ခေါ် ဂျပန်စစ် အင်္ကျီမှာ အရောင်များ ဖျော့နေပြီဖြစ်သော်လည်း လည်ပင်းကော်လံ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ‘ဝမ်လိုင်းတူးစတား’ ခေါ် ‘တစ်ချောင်းကြယ်နှစ်ပွင့်’ တံဆိပ် အမှတ်အသားများ နှင့် သူ့ခါးမှ ခါးပတ်တွင် တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားသည့် ဓားရှည်ကြီးကို တွေ့မြင်ရခြင်းဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ ။ ကျန်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အင်္ကျီတုံးလုံးနှင့်ဖြစ်၍ ဂျပန် ပြောင်းတိုရိုင်ဖယ် တစ်လက်ပါရှိသည်။ ။ အခြားတစ်ယောက်မှာ မူ ‘ကြယ်သုံးပွင့်’ တပ်ဆင်ထားပြီး သူ့လက်ထဲတွင် လှံစွပ် အဆင်သင့်တပ်ထားသည့် ဂျပန်ပြောင်းရှည် ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ကိုင်ထား သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် နောက်ဘက်တွင် အနားပတ်အဝတ်စများ တွဲရ ရွံ့ကျနေသည့် ဂျပန်စစ်ဦးထုပ်များကို ဆောင်းထားကြသည်။ ။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လှေသမားကို ကျောပေး၍ ပဲ့ဘက်မှ ထိုင်ပြီး၊ ကျန်စစ်သားနှစ်ယောက်မှာ မူ စစ်ဗိုလ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လှေ၏ ဦးဘက်မှ ထိုင်လျက်သား လိုက်ပါလာကြသည်။ ။

ဤလှေငယ်ကလေးပေါ်တွင် အထူးခြားဆုံးနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးလူမှာ ပဉ္စမမြောက် ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သော်လည်းကောင်း၊ ကမ်းပေါ်မှ သော်လည်းကောင်း ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက လှေပေါ်တွင် လူလေးယောက်သာ တွေ့မြင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အထက်ဖော်ပြပါ ပဉ္စမမြောက်လူမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ လှေပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား ပါလာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်အကြား လှေ၏ ဝမ်းထဲတွင် မှောက်လျက်သား ပါလာသောကြောင့်တည်း။

ထို့ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသည် မှာ လှေထဲတွင် မှောက်လျက်သား ပါလာသူမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဝိုင်ယာကြိုးဖြင့် နောက်ပြန် တုပ်ထားခြင်းခံရသည့်ပြင် သူဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီမှာ လည်း ကျောဘက်၌ ရစရာမရှိအောင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြနေပြီး အချို့နေရာများ ၌ အင်္ကျီ အစုတ်အပြဲများမှာ သွေးစသွေးနုများ ဖြင့် ကျောဘက်တွင် ကပ်နေသည် တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဤသို့လျှင် ဤနေရာတွင် မေးစရာမေးခွန်းနှစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ပထမမေးခွန်းမှာ ‘လှေပေါ်တွင် ယင်းသို့ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက် မရှုမလှဒဏ်ရာများ ဖြင့် မှောက်လျက်သားပါလာ သူသည် မည်သူမည်ဝါနည်း’ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယမေးခွန်းမှာ ‘ဤ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများ သည် ဒဏ်ရာများ ရနေသော ဤလူကို မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နေ့ခင်းကြောင်တောင် နွေခေါင်ခေါင်တွင် ဧရာဝတီမြစ်၏ ရေလယ်သို့ လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာပါ သနည်း’ဟူသော မေးခွန်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ပထမမေးခွန်းကို အတိုချုံး၍ အကျဉ်းရုံးဖြင့် ဖြေရလျှင် လှေပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ် သားများ အကြား မှောက်လျက်သားပါလာသူမှာ ပခုက္ကူခရိုင်အတွင်းမှ မြေအောက်စည်းရုံးရေးသမား ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်က ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး စာရွက်စာတမ်းများ နှင့် အတူ ဂျပန်တို့ ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။ ။ ဒုတိယမေးခွန်း၏ အဖြေမှာ ဂျပန် ‘ကင်ပေတိုင်’* များ သည် အဆိုပါ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးသမား မြေအောက်ရဲဘော်အား သုံးရက်တိတိ နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ကြပြီးနောက် ဘာတစ်ခုမှ မေးမရသည့်အဆုံး လူမဆန်သည့် နည်းကိုသုံး၍ နောက်ဆုံးမေးမြန်းခြင်းအဖြစ် မေးမြန်းစစ်ဆေးကြရန် ဤမြစ်ဧရာ၏ ရေလယ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ည် ။

ဂျပန်များ သည် မည်သို့သော လူမဆန်သည့်နည်းကို သုံးရန် စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားကြပါသနည်း။

ဤမေးခွန်းကိုမူ ဖြေရန်မလို၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မေးခွန်း၏ အဖြေကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများက မကြာမီ လက်တွေ့ပြသလိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

လှေကလေးသည် တငြိမ်ငြိမ် စီးနေသော ရေကြောင်းကို စုန်၍ တအိအိ လှော်လာခဲ့ရာမှ ခဏ အကြာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် နောက်သို့ မသိမသာစောင်းငဲ့ကာ လှေသမားအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်ခွန်းလှမ်းပြောလိုက်သည် ။ ဤတွင် အင်္ကျီတုံးလုံးဖြင့် ဂျပန်စစ်သားက လှေသမားကို ‘ရပ်ပါ၊ ရပ်ပါ’ဟု ဗမာစကားဖြင့် အော်ပြောလိုက်ရာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လှော်လာခဲ့သော လှေသမားသည် ရုတ်တရက် အလှော်ရပ်ကာ တက်ကို လှေနံရံတွင် ကပ်၍ မှေးထားလိုက်သည် ။ လှေကလေးသည် ခပ်စောစောကလောက် မမြန်တော့ဘဲ ရေစီးအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်ဖြစ်သွားသည် ။

ဤတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဂျပန် စစ်သားနှစ်ယောက်အား ဂျပန်စကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည် ။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ စကားအဆုံးတွင် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ‘ဟိုက်၊ ဟိုက်’ဟု ဆိုကာ သူတို့ လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို လှေနံရံတွင် ကပ်၍ အသာချထားလိုက်ကြသည် ။ ထို့နောက် ကြယ်သုံးပွင့်စစ်သားသည် ထိုင်လျက်သား ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကုန်း၍ လှေဝမ်းထဲမှ မှောက်လျက် ဖြစ်နေသော လူကို တင်ပါးမှ ကိုင်ကာ ပက်လက်အနေအထားဖြစ်အောင် မ၍ လှန်လိုက်သည် ။ သို့သော် ရေလယ်မှ လှေပေါ်တွင်

ဖြစ်နေ၍ လှေမှောက်သွားမည်စိုးသဖြင့် အားရှိသလောက် မလုပ်ရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဤတွင် အင်္ကျီမပါသော စစ်သားက တစ်ဖက်မှ နေ၍ မှောက်လျက်ဖြစ်နေသောလူကို ခါးမှ လှမ်းကိုင်ကာ ဆွဲလှန်ပေးလိုက်ရာ ထိုလူမှာ ပက်လက်အနေအထားဖြစ်သွားတော့သည်။ ။

*ဂျပန်စစ်ပုလပ်အဖွဲ့ကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ‘ကင်ပေတိုင်’ အကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ ။

စာရေးသူ

ဂျပန်တို့ ၏ ရက်စက်မှု ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များမှာ ယခုမှ ပို၍ ပေါ်လာသည်။ ။ ပက်လက်လန်နေသော ထိုသူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖူးရောင်နေပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ထုရိုက် ထိုးကြိတ်ခြင်းခံထားရသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ညိုမည်းနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုမှာ ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်ကာ ဟပြုကြီးဖြစ်နေရာ အင်္ကျီပေါ်တွင် စစ်ဖိနပ်တစ်ခြမ်းရာကြီးတွေ့ရပြီး ရင်ဘတ်ဘေးတွင် လည်း အစင်းအစင်းဖြစ်နေသည့် ဒဏ်ရာများကို တစ်ပိုင်းတစ်စလှမ်းမြင်နေရသည်။ ။ ထို့ပြင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှ ခြေမနှင့် ခြေညှိုးများ အကြားတွင် မီးလောင်ဖုကြီး များ ဖြင့် နီရဲနေသည် ကို တွေ့ရသေးသည်။ ။

မြေအောက်ရဲဘော်မှာ အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိဦးမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ။

ရဲဘော်သည် ယခုမှ သတိပြန်လည်လာဟန်တူသည်။ ။ မျက်လုံးများကို ဖြည်းညင်းစွာ အားယူ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။ သို့သော် ဒဏ်ရာများကြောင့် လော၊ မွန်းတည့်လုဆဲဆဲ နေရောင်၏ စူးရှမှုကြောင့် လော မပြောတတ်၊ ‘အင်း’ . . .ဟူ၍ ညည်းတွားရင်း မျက်လုံးနှစ်ဖက်စလုံး ပြန်မှီတ်သွားသ

ည် ။

ခဏအကြာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အမိန့်ပေးချက်အရ အင်္ကျီတုံးလုံးဖြင့် ဂျပန်စစ်သားသည် သူ၏ နောက်ကျောမှ လှေ၏ ဦးပိုင်းတွင် အသင့်ပါလာသည့် မြေအိုးတစ်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ မြေအိုးမှာ အဝတစ်ထွာခန့်ရှိပြီး စလောင်းဖုံးဖြင့်ပိတ်ထားသည့်ပြင် အိုး နှုတ်ခမ်းတွင် လည်းကောင်း၊ စလောင်းဖုံးကိုပိတ်၍ လည်းကောင်း အုန်းဆံကြိုးခပ်သေးသေးဖြင့် ချည်နှောင်ရစ်ပတ်ထားသည် ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသည် ။ ထို့ပြင် အိုး၏ ဖင်ဘက်တွင် လည်း မတ်စီသာ သာခန့် အပေါက်လေးတစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည် ကို တွေ့မြင်ရသည် ။

ဂျပန်စစ်သားသည် အဆိုပါထူးဆန်းသော မြေအိုးကလေးကို မလိုက် ရာ အထဲမှ တချွတ်ချွတ် မြည်သံကို ကြားရသည် ။

လှော်တက်ကို မှေး၍ ကိုင်လာသော လှေသမားသည် ဂျပန်စစ်သား ၏ လက်ထဲမှ မြေအိုး ကလေးကို တအံ့တဩရှိလှသည့် အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ “ဒီမြေအိုးထဲ ဘာများ ထည့်လာပါလိမ့် . . . ၊ ဒီဂျပန်တွေ ဘယ်လိုများ လုပ်ကြမလဲ . . .”

လှေသမား၏ အံ့ဩမှုသည် ကြာကြာဆိုင်းမနေရ။

မြေအိုးကိုင်ထားသော စစ်သားသည် သူ့အဖော်စစ်သားကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောလိုက်ရာ အဖော်စစ်သားက သူ့ခါးမှ ဂျပန်ရေဘူးကိုဖြုတ်ကာ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ပက်လက် လန်နေသော ရဲဘော်၏ အင်္ကျီစကို ဗိုက်မှ ဆွဲလှန်လိုက်သည် ။

ထိုအခိုက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ရုတ်တရက် ကပျာကယာဖြင့် ဂျပန်လို လှမ်းပြောလိုက်ရာ၊ မြေအိုးမှ စလောင်းဖုံးကို ပတ်ချည်ထားသည့်ကြိုးစ

ကို ဖြေနေသော ဂျပန်စစ်သားသည် ‘ဟိုက်၊ ဟိုက်’ ဟု ဆိုကာ ကြိုးကို ဆက်မဖြေသေးဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ။

“ဘိရမာ၊ ဘိရမာ...”

ရေဘူးကိုင်ထားသော စစ်သားက အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရဲဘော်၏ ပေါင်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လှုပ်လိုက်သည်။ ။

“ဘိရမာ... ပြောမယ်ကား... မပြောဘူးကား...”

“ပြောမယ်ကား မပြောဘူးကား...”

ဂျပန်စစ်သား၏ အသံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းမှုကြောင့် ရဲဘော်သည် ပါးစပ်မှ ညည်းရင်း မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။ ။ သို့သော် ညာဘက်မျက်လုံးမှာ ရောင်ကိုင်နေသဖြင့် ဖွင့်မရ၊ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးသာ ခပ်မှေးမှေးဖွင့်နိုင်သည်။ ။

“ပြောမယ်ကား၊ မပြောဘူးကား”

ရဲဘော်၏ မျက်လုံးသည် မှေးနေရာမှ အနည်းငယ်ကျယ်လာသည်။ ။ ကျယ်ရာမှ အနည်းငယ် ပြူးလာသည်။ ။ လှေပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့ခြေရင်းဘက်မှ သူ့မျက်နှာကို အပေါ်မှ စီး၍ ကြည့်နေကြသော ဂျပန်စစ်ဦးထုပ်နှစ်လုံးကို ခပ်စောင်းစောင်းမြင်နေရသည်။ ။ နေရောင်သည် မျက်လုံးထဲသို့ စူးဝင်လာသည်။ ။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ရဲဘော်၏ မျက်လုံးမှ အရောင်သည် နေရောင် ထက်ပို၍ စူးရှသည် ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ ။

“မပြောဘူးကွ... မပြောဘူး...”

“ဘတ်ကဲရိုး... ခူး... ရား”

ရဲဘော်၏ ခေါင်းရင်းဘက်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ဆဲဆိုရေရွတ်သံနှင့်အတူ “ခွပ်”ခနဲ ကြားလိုက် ရသည် ။ ရဲဘော်၏ မျက်နှာသည် သူ၏ ဘယ်ဘက်နားထင်ကို လှမ်းကန်လိုက်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ စစ်ဖိနပ်ကြောင့် ညာဘက်သို့ ယိုင်ကျသွားသည် ။

သွားခေါသလောက် မျက်နှာပေါက်ဆိုးလှသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဂျပန်လို လှမ်းအော်လိုက်သည် ။

ခပ်စောစောက ရေဘူးကိုဖွင့်၍ အသင့်ဖြစ်နေသော ဂျပန်စစ်သားသည် ရဲဘော်၏ ဗိုက်သား ပေါ်သို့ ရေဘူးကိုငဲ့၍ လောင်းချလိုက်သည် ။ နီညိုရောင် ပျစ်ချွဲချွဲအရည်များ သည် ရဲဘော်၏ ဗိုက် ပေါ်တွင် ရွဲသွားသည် ။ ထန်းလျက်နံ့လိုလို သကာနံ့လိုလို ချိုမွှေးမွှေးအနံ့များ ထွက်လာသည် ။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် မြေအိုးကိုင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားသည် စလောင်းဖုံးမှ ကြိုးစကို အပြီးသတ် ဖြေလိုက်သည် ။ သို့သော် သူသည် အိုးထဲမှ တချွတ်ချွတ် လှုပ်ရှားနေသော သတ္တဝါ ထွက်လာမည်စိုးသဖြင့် စလောင်းဖုံးကို လက်ဖြင့် တအားဖိထားသည် ။ ထို့နောက် စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အပြန်အလှန်ပြောရင်း ကျန်ရှိနေသေးသော မြေအိုးနှုတ်ခမ်း ပတ်လည်မှ ကြိုးစများကို မိမိရရကိုင်ကာ မြေအိုးကို ခပ်စောစောက ထန်းလျက်ရည်လိုလို သကာရည်လိုလို ချွဲပျစ်ပျစ်အရည်များ ရွဲရွဲစိုနေသည့် ရဲဘော်၏ ဗိုက်ပေါ်သို့ မြုန်းခနဲ မှောက်လျက်သား တင်လိုက်ကြသည် ။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေးသည့် အသံမျိုးဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းပြောလိုက်သည် ။

ခဏချင်းမှာ ပင် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် အချက်ပေးပေးကာ

တစ်ယောက်က စလောင်းဖုံးကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ကာ တစ်ယောက်က မြေအိုးကို ရဲဘော်၏ ဗိုက်ဖြင့် ချက်ချင်းဖိကပ်ထား လိုက်သည်။ ။ သည် ကြားထဲက အိုးထဲမှ သတ္တဝါသည် လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသေး သည်။ ။ သို့သော် စစ်သားတစ်ယောက်က လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် သူ့ အမြီးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်နိုင်သောကြောင့် မပြေးသာတော့ဘဲ အိုးထဲမှာ ပင် ပိတ်လှောင်မြဲ ပိတ်လှောင်မိနေခဲ့သည်။ ။

ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို တအံ့တဩကြည့် နေမိသော လှေသမားသည် ဤတွင် မှ မြေအိုးဖြင့်ထည့်၍ ပိတ်လှောင် ယူလာခဲ့သော သတ္တဝါကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီး မျက်လုံးများ ပြူးသွား မိသည် ... ‘အလိုလေး ဧရာမ မြေကြွက်ကြီးပါလား...’

မှန်သည်။ မြေအိုးထဲတွင် ပါလာသည့် သတ္တဝါမှာ သာမန်အိမ်ကြွက် များ ထက် သုံးဆလေးဆ ခန့်ကြီးသည့် မြေကြွက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သ ည်။ ။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် စစ်ဗိုလ်သည် ဤမြေကြွက်ကြီးကို ယမန်နေ့ နံန က်ကပင် တကူးတက ရှာဖွေဖမ်းယူကာ မြေအိုးထဲတွင် ထည့်၍ အစာ ရေစာမကျွေးဘဲ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်။ ။ သို့သော် လေဝင်နိုင်ရန်အတွ က် အိုး၏ ဖင်ဘက်တွင် အပေါက်သေးသေး တစ်ပေါက် ဖောက်ပေး ထားခဲ့သည်။ ။

ထိုသို့ တစ်ရက်မျှ အစာရေစာမကျွေးဘဲ အငတ်ထားခဲ့သော မြေအိုး ထဲမှ မြေကြွက်ကြီးကို ယခုသော်မူ ဂျပန်တို့ က ကောင်းကောင်း ကြီး အ စာကျွေးနေပြီဖြစ်သည်။ ။

ထူးဆန်းသော အစာကျွေးပုံကျွေးနည်းမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ ။

လှေဝမ်းထဲတွင် ပက်လက်လန်နေသော ရဲဘော်၏ ဗိုက်ပေါ်တွင် အိုး ကိုမှောက်တင်ပြီး ကြိုးဖြင့် အသေပတ်ချည်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ၊ အိုးထဲမှ

မြေကြွက်ကြီးမှာ ယခင်ကအတိုင်း အိုးထဲမှာ ပင် ပိတ်မိနေမြဲ ပိတ်မိနေသည်။ ။

သို့သော် မြေကြွက်ကြီးအတွက် ယခင်က ဤအိုးထဲတွင် စလောင်းဖုံးဖြင့် ပိတ်လှောင်ထားခဲ့စဉ်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ ထူးခြားသည့် အချက်တစ်ချက်ကို တွေ့ရသည်။ ။ ပထမတွင် မူ မြေကြွက်ကြီးသည် ဤထူးခြားချက်ကို ရုတ်တရက် သတိမပြုမိဘဲ ခပ်စောစောကလိုပင် သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ဟု ထင်မှတ်ရသည့် အိုး၏ ဖင်ဘက်မှ အလင်းရောင်ဝင်နေသော အပေါက်လေးကိုပင် တအားတိုး၍ ထွက်ရန် ကြိုးစားနေသေးသည်။ ။ ကြိုးစား၍ မရသည့်အဆုံး အိုးထဲမှာ ပင် ပိတ်ချာလှည့်၍ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြေးလွှားနေရင်းက ရဲဘော်၏ ဗိုက်သားပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ။

ဤတွင် မှ ရဲဘော်၏ ဗိုက်ပေါ်တွင် ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသော ထန်းလျက်ရည် သကာရည်များကို သတိပြုမိပြီး နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ ။ နောက်လျှာဖြင့် လျက်ကြည့်သည်။ ။ နောက်ဆုံး၌ နာရီပေါင်း ၂၄ နာရီမျှမက တစ်ရက်ကျော်ကျော် အစာငတ်နေခဲ့သော မြေကြွက်ကြီးအတွက် ထန်းလျက်ရည်နှင့် သကာရည်များ ထက် ပို၍ အရသာထူးခြားသည့် အစားအစာတစ်ခုကို သွားတွေ့တော့သည်။ ။ မှန်သည်။ ။ ဤထူးခြားကောင်းမွန်သည့် အရသာဖြင့် ပြည့်စုံသော အစားအစာမျိုးကို ဤမြေကြွက်ကြီး အတွက် သူတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါဖူးမျှ မစားဖူး၊ မသောက်ဖူးခဲ့၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤ မြေကြွက်ကြီးသည် ရဲဘော်၏ ဗိုက်ပေါ်ရှိ မြေအိုးထဲတွင် ပိတ်လှောင်မိနေရာမှ ထွက်ပေါက်ရှာရင်း ထန်းလျက်ရည်များ နှင့် သကာရည်များ လောင်းထားသော ရဲဘော်၏ ဗိုက်သားကို ဖောက်စားခဲ့ရုံမျှ မက ဗိုက်ထဲမှ အူ အသည်း ကလီစာများ ပါမကျန် ကိုက်ဖြတ် စားသောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တည်း။ ။

ဤသို့ဖြင့် ဗမာတစ်မျိုးသားလုံး ဂျပန်တို့ ၏ ဓားမိုးအုပ်စိုးခြင်းခံခဲ့ရစဉ်က တစ်ခုသော နွေရာသီ၊ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့တွင် မြစ်ဧရာ၏ ရေပြင်ပေါ်မှ လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်၌ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက် ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် ဂျပန်တို့ ၏ မကြားဝံ့ မမြင်ရက်စရာ၊ လူမဆန်သည့် ရက်စက်မှုအောက်တွင် မရှုမလှ အသက်ပျောက်ခဲ့ရသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် ထိုနေ့ထိုရက် ထိုအချိန်က ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်၌ အရှင်လတ်လတ် ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ကြွက်ဖောက်၍ အူ အသည်း ကလီစာများကို ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ခြင်း ခံရသဖြင့် မချိမဆံ့ ဟစ်အော်နေရှာသော မြေအောက်ရဲဘော်၏ ရင်နာဖွယ်အသံများ နှင့် ဤအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ သဘောအကျကြီးကျ၍ အားရပါးရ ရယ်မောနေကြသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်များ ၏ ခံပြင်းဖွယ် တဝါးဝါး တဟားဟား အသံများ သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ ရိုက်ခတ်နေခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး၌ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ဗိုက်ဟောင်းလောင်းဖြစ်ကာ အသက်ပျောက်နေရှာပြီဖြစ်သော ရဲဘော်၏ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းသည့် ရုပ်အလောင်းကို လှေပေါ်မှ မြစ်ထဲသို့ ကန်ချလိုက်ကြသည်။ ။

ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရဲရဲနီသွားခဲ့သည်။ ။

***

‘၂၉ ရက်၊ မတ်လ၊ ၁၉၄၃။ ။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံး (စက်ဆရာများ ဖြစ်ကြသည့် ကူရိတာဝါ၊ နီရိုဂူချီ၊ ယာဝါတာနှင့် ကျွန်တော်) သည် ညနေ ၃ နာရီတိတိတွင် ဌာနချုပ်ရုံးခန်း ရှေ့သို့ ရောက်နေကြသည်။ ။ ၁၈ ရက်နေ့က ကျွန်တော်တို့ ၏ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်တပ်မှ ပ

စံချခြင်း ခံခဲ့ရသည့် ဒေါက်ကလပ် အမျိုးအစား ရန်သူလေယာဉ်မှ လေယာဉ်မောင်းသမားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အမှတ်(၇) အခြေစိုက်တပ်ဖွဲ့တွင် ရက်အနည်းငယ် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းခံခဲ့ရပြီး ဆလာမွာမြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့သို့ ပြန်ရောက် လာပြီ ဖြစ်သည့်ပြင်၊ သူ့ကို သတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ။ ယနေ့နံနက်ပိုင်းက တပ်မှူး ကိုမေအိသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာ မျှော်စင်စခန်းသို့ ရောက် လာပြီး လေယာဉ်သမား အကျဉ်းသားကို ဂျပန်ဘူရှိဒိုသူရဲကောင်းများ ၏ မွန်မြတ်သော အစဉ်အလာအရ သူ့ကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုးထားသည့် သူ၏ ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ပြောသွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ သည် ဤအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ရန် ရောက်လာကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။’

“ဆယ်မိနစ်သာသာမျှ စောင့်နေကြပြီးနောက် အစောင့်တပ်သားတစ်စု အချုပ်ခန်းရှိရာသို့ ရောက်လာကြပြီး၊ အကျဉ်းသားကို ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။ ။ ထိုသို့ ခေါ်မသွားမီ အကျဉ်းသားအား နောက်ဆုံးသောက်ခြင်းဖြင့် သောက်ရန် ရေတစ်ခွက် တိုက်သေးသည်။”

“ထိုအခိုက် ဆေးမှူးချုပ်ဖြစ်သော အရာရှိနှင့် တပ်မှူးတို့ သည် ဌာနချုပ်မှ တပ်ခွဲမှူးနှင့်အတူ အရာရှိရိပ်သာမှ အတူထွက်လာကြသည်။ ။ သူတို့ အားလုံး ဓားရှည်များ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ ။ အချိန် ကရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အကျဉ်းသားကို ရှေ့သို့ခေါ်လာရာ၊ ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြင့် ပါလာသည်။ ။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကြိုးများ ဖြင့် တုပ်နှောင်ထားပြီး ရှည်လျားလှသော ဆံပင်များကိုလည်း တိုနိုင်သမျှ တိုအောင် ညှပ်ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ သူသည် သူ၏ ရှေ့ရေးကို ရိပ်မိချင်မှ ရိပ်မိမည်ဖြစ်သည်။ ။ သို့နှင့်ပင် သူ့ကို ထရပ်ကားပေါ်သို့တင်ကာ ကျွန်တော်တို့ သည် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာသို့ ထုတ်လာခဲ့ကြသ

ည် ။ ကျွန်တော်သည် ဆေးမှူးနှင့် ဘေးချင်းကပ်၍ ထိုင်လာခဲ့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်တွင် အစောင့်စစ်သား ဆယ်ယောက်ပါလာသည် ။ ဆူညံလှသည့် စက်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ကားသည် တိမ်တောက်နေသည့် ဆည်းဆာအောက်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးနေသည် ။ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းများ ၏ နောက်သို့ တစ်စတစ်စ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်စပြုနေရာ ကျွန်တော်တို့ တူရူအရပ်တွင် ကြီးမားလှသည့် တိမ်လိပ်တိမ်သားများကို မြင်နေရသည် ။ ပတ်ပတ်လည်တွင် လည်း ဖုန်များ တထောင်းထောင်း ထနေသည် ။”

“သိပ်ကြာကြာစောင့်ရတော့မည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မကြာမီ မြင်တွေ့ရတော့မည့် မြင်ကွင်းကို စဉ်းစားကြည့်မိရင်း ကျွန်တော့်မှာ ရင်ခုန်သံမြန် လာပြီး တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်လာသည် ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုကြည့်ရသည် မှာ သူ့ကိုယ်သူ ‘သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု’ဟု သဘောထားလိုက် ဟန်တူသည် ။ ကားထဲတွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာရင်း လူလောကကြီးကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် တောင်ကုန်းများနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ၊ တစ်စုံတစ်ရာ အတွေးနယ်ချဲ့နေပုံရသည် ။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် သနားစိတ် ကိုယ်ချင်းစာနာမိသဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည် ။”

“ထရပ်ကားသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် အပြေးအလွှားမောင်းနေသည် ။ မိနစ် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ အကြာတွင် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာသို့ ရောက်ကြပြီး အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည် ။ တပ်မှူးကိုမေအိသည် အကျဉ်းသားရှိရာသို့ ရောက် လာပြီး ‘ငါတို့ မင်းကို သတ်တော့မလို့ ’ ဟု ပြောလိုက်သည် ။”

“ဂျပန်ဘူရှိဒို သူရဲကောင်းများ ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဂျပန်ဓားဖြင့်

ခုတ်၍ သတ်မည့် အကြောင်းနှင့် နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်မျှသာ ကြာမည့်အကြောင်း တပ်မှူးကပြောသောအခါ အကျဉ်းသားသည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် နားထောင်နေရှာသည်။ ။ လေယာဉ်မောင်းသမား တစ်ဦးဖြစ်သော အကျဉ်းသားသည် တစ်စုံတစ်ရာ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။ သူပြောလိုက်သည့်စကားမှာ သူ့အား ဓားဖြင့်ခုတ်သတ်ရာ၌ တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသေခုတ်သတ်ရန် ပြောကြားဟန်တူသည်။ ။ သူ့စကားထဲတွင် ‘ဝမ်း’ (ONE) ဟူ၍ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။”

တပ်မှူး၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ခပ်တင်းတင်းဖြစ်သွားသည်။ ။ သူက ‘ကောင်းပြီ’ ဟု ပြန်ပြောရင်း သူ့မျက်နှာထားမှာ ပို၍ မာလာသည် ဟု ထင်ရသည်။ ။

“အချိန်ကျ လာပြီဖြစ်၍ အကျဉ်းသားအား ရေများ ပြည့်နေသော ဗုံးကျင်းကြီး နှုတ်ခမ်းဝတွင် ခူးထောက်ခိုင်းသည်။ ။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်နှလုံး တိုးတိုးချထားဟန်တူသည်။ ။ သူ့နံဘေး ပတ်လည်တွင် လုံစွပ်ကိုင် အစောင့်စစ်သားများအား အကာအကွယ် သဘောမျိုးဖြင့် ချထားသည်။ ။ သို့ပါလျက် သူ့ကို ကြည့်ရသည် မှာ တည်ငြိမ်လှသည်။ ။ သတ္တိလည်းကောင်းလှသည်။ ။ သူသည် သူ၏ လည်ပင်းကိုပင် ဆန့်၍ ပေးလိုက်သေးသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကျဉ်းသားနေရာတွင် ထား၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်ကို တွေးမိပြီး ကြက်သီးများ ပင်ထမိသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းတစ်ဝိုက်ကို နေ့စဉ် ဗုံးကြဲ ခံနေရသဖြင့် ရန်သူများကို အကြီးအကျယ် မုန်းနေမိသော်လည်း လူသားတစ်ယောက် အနေဖြင့် သူ့ကို မြင်ရပြန်သောအခါ သနားမိပြန်သည်။ ။”

တပ်မှူးသည် သူ၏ ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။
ဤဓားမှာ နံနက်က မျှော်စင် စခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အား ထုတ်ပြခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည် ။ နာမည်ကျော် အိုဆာမူရီဓားကြီးပင်ဖြစ်သည် ။ ဓားသွား၏
အရောင်သည် လက်ခနဲဖြစ်သွားရာ ကျွန်တော့်မှာ ကျောရိုးထဲက
စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားမိသည် ။ သူသည် အကျဉ်းသား၏ လည်ပင်းကို ဓား၏
အနှောင့်ဘက်ဖြင့် ခပ်ရွရွကလေး ချိန်ဆလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် ဓားရိုး
ကိုငံထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်
အောင် မြှောက်လိုက်ပြီး အရှိန်ဖြင့် တအားခုတ်ချလိုက်သည် ။

“ကျွန်တော်သည် အကြောများကို အစွမ်းကုန်တောင့်ထားပြီး ရပ်ကြ
ည့်နေမိသည် ။ သို့သော် ဓားကို တအားလွဲ၍ ခုတ်ချလိုက်သည့်အချိန်တွင်
မူ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိသည် ။”

“ဦး... ဟူသော အသံမှာ လည်ပင်းသွေးကြောများမှ သွေးများ ပန်း
ထွက်နေသည့်အသံဖြစ်သည် ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို
ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သည့် အသံမျိုးနှင့်အတူ အကျဉ်းသား၏ ခန္ဓာကိုယ်သ
ည် ဗန်းခနဲ လဲကျသွားသည် ။ အံ့ဩစရာလည်းကောင်း၊ တပ်မှူးသည်
တစ်ချက်တည်းဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်သွားအောင် ခုတ်ပိုင်းချလိုက်နိုင်သည်
။ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသူများ သည် ရှေ့သို့ တိုးလာကြသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်
မှ တိခနဲ ပြတ်ထွက်သွားသော ဦးခေါင်းသည် ရှေ့နားတွင် လိမ့်နေသည်
။ မည်းနက်သော သွေးများ သည် တရိုးရိုး ပန်းထွက်နေသည် ။”

“ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြီဖြစ်သည် ။ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးသည်
အရပ်ခေါင်းပြတ်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြူဖပ် ဖြူရော်ဖြင့် မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွား
သည် ။ ခပ်စောစောက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ခံစားမိသော ရိုင်းစိုင်းမှု
ကြမ်းကြုတ်မှုများ သည် လုံးဝပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ ယခု အခိုက်

အတန့် ခံစားမိသည် မှာ မွန်မြတ်သော ဂျပန် ဘူရှိဒိုသူရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်သာလျှင် ဖြစ်သည်။”

တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က အားရပါးရ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောရင်း ‘ကိုင်း... အခုဆိုရင် ကိုယ့်လူတော့ နိဗ္ဗာန်ကို သေချာပေါက်ရောက်သွားပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။”

“ထို့နောက် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ရေတပ်အရာရှိတစ်ယောက်သည် ဆေးမှူးချုပ်ထံမှ ဓားရှည် ကိုတောင်းယူပြီး စိတ်မကျေပွဲနဲ့လိုသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် ဦးခေါင်းပြတ်နေသော အကျဉ်းသား၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဗိုက်ကို ဓားဖြင့် တစ်ချက်တည်း ခွဲချလိုက်သည်။ ‘ဒီမျက်နှာဖြူတွေဟာ အတော် အရေခွံထူတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ဗိုက်ခွံကအစထူတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဗိုက်ခွံလိုက်သော်လည်း အကျဉ်းသား၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးတစ်စက်မျှ ထွက်မလာတော့ဘဲ ရှိနေသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကို ဗုံးကျင်းထဲသို့ ကန်ချပြီး မြေဖို့ ပစ်လိုက်ကြသည်။”

ယခုဆိုလျှင် လေသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ တိုက်ခတ်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ထရပ်ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ယခုဆိုလျှင် မှောင်နေပြီဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ဌာနချုပ်ရုံခန်းရှေ့မှာ ပင် ဆင်းကြသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် တပ်မှူး ကိုမေအိကို နှုတ်ဆက်ကာ စက်ဆရာ ကူရိုတာဝါနှင့် အတူ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ။

“ဤအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် မေ့မရအောင် ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ ။ အကယ်၍ သာ ကျွန်တော် မသေမပျောက်ဘဲ အိမ်ပြု

နံရောက်မည်ဆိုပါက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ပြန်ပြောပြရမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ဤသို့ စာဖြင့် ရေးမှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။”

ဆလာမ္မာမျှော်စင်စခန်း ၃၀ ရက်၊ မတ်လ၊ ၄၃ ခု။

အချိန် - သန်းခေါင်ကျော် ၁ နာရီ ၁၀ မိနစ်။

မှတ်ချက်။။ ယနေ့အသတ်ခံရသော အကျဉ်းသားသည် မိုးဘီလေတပ်မှ လေယာဉ်မှူး ဇု-ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ အသက် ၂၃ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

အထက်ပါတို့ မှာ ဂျပန်တို့ ၏ လက်တွင်းသို့ စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသော ဗြိတိသျှပိုင် နယူးဂီနီကျွန်း မိုးဘီလေတပ်စခန်းမှ ၂၃ နှစ်အရွယ်ရှိ ဗြိတိသျှလေယာဉ်မှူးကလေး၏ ‘နောက်ဆုံးနေ့ရက်’ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် မှတ်တမ်းတင်ထားသော ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် ၏ ဒိုင်ယာရီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအရ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဂျပန်ဘူရှိဒို သူရဲကောင်းများ ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ပြသလိုက်သော အထောက်အထားတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

***

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၏ တစ်ခုသော ညနေခင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

မနီလာ (ဖိလစ်ပိုင်)မြို့တော်၊ ဂျင်နရယ်လူနာ လမ်းမကြီးနှင့် ဘိုင်းဆက်ပါရယ် လမ်းမကြီး နှစ်ခုတို့ ဆုံရာ လမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ကြီးမားလှသည့် အဆောက်အဦကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ဤ အဆောက်အဦကြီးမှာ ဖိလစ်ပိုင် ကြက်ခြေနီဌာနချုပ် အဆောက်အဦကြီးဖြစ်၍ မျက်နှာစာအဝင်ဝတွင် ကြီးမားလှသည့် ကြက်ခြေနီတံဆိပ်ကြီးကိုလည်း အထင်အရှား

တွေ့မြင်နိုင်ကြသည်။ ။

ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်က ထိုအဆောက်အဦကြီးထဲတွင် လူပေါင်းခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိရာ၊ ကြက် ခြေနှီသူနာပြုအဖွဲ့ဝင် ငါးဦးနှင့် လူမမာခုနစ်ဦး အပြင် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် လာရောက်ခိုလှုံနေကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ပေါင်း ခြောက်ဆယ်နီးပါးခန့် ပါဝင်သည်။ ။

အချိန်မှာ ညနေ ၆ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ။

သူနာပြုဆရာမလေး အင်ဒါယာသည် အဆောက်အဦကြီး၏ နောက်ဖေးဆောင်ထဲတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အခြားသူနာပြု အဖွဲ့ဝင်များ နှင့်အတူ လူနာများ နှင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် များ အတွက် ညစာကျွေးမွေးရန် စီစဉ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေသည်။ ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် အဆောက်အဦ၏ နောက်ဘက် ဂိတ်ဝဆီမှ မမျှော်လင့်ဘဲ သေနတ်သံ သုံးလေးချက်ခန့် ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားမိသည်။ ။ သေနတ်သံများ နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီရင်း သံကုန်အော် ဟစ်ကာ နောက်ဖေးဆောင်ထဲသို့ ပြေးလာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူနာပြုဆရာမလေး အင်ဒါယာသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးကိုကြည့်လိုက်ရာ သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်မှာ သေနတ်မှန်ထားသဖြင့် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေသည် ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ။

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ မည်သို့လုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာ ပင် ဂျပန် မရိန်းတပ်သားလေးယောက်နှင့် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် ခပ်စောစောက အမျိုးသမီးနောက်သို့ တရကြမ်း လိုက်လာကြသည့်ပုံမျိုးဖြင့် အူယားဖားယား ပြေးဝင်လာကြသည် ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုသေနတ်ကို အသင့်ကိုင်လာသည် ဖြစ်ရာ၊ အခန်းထဲတွင် မြင်မြင်သမျှကို တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် လှမ်းပစ်တော့သည်။ ။ ဤတွင် သူနာပြုဆရာမလေးသည် အခန်းထဲရှိ လူများအား ကြမ်းပေါ်တွင် ဝပ်နေကြရန် တအားကုန်လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်ရာ လူအားလုံးတို့ မှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် လှဲချသူကချ၍ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ဗီရိုများ နောက်သို့ ကွယ်သူကကွယ်နေကြရသည်။ ။ သို့သော် သည် အထဲမှ ငါးနှစ်သားခန့်ရှိ ကလေးငယ်တစ်ယောက်မှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အော်ဟစ်ကာ အခန်းထဲတွင် ဟိုဟိုသည် သည် လှည့်ပတ်ပြေးနေသည်။ ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုကလေးကိုပင် ပစ္စတိုသေနတ်ဖြင့် သုံးချက်ဆင့်ပစ်လိုက်ရာ၊ သုံးချက်စလုံး ဦးခေါင်းကို ထိမှန်၍ နေရာတွင် ပင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျသေဆုံးသွားရှာသည်။ ။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်တွင် ကျည်ဆန်ကုန်သွားဟန်ဖြင့် ဆက်မပစ်တော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။ ။

ဤတွင် သေနတ်သံစဲသွားသဖြင့် သူနာပြု ဆရာမလေးသည် အကာအကွယ်ယူနေရာမှ ထွက် လာပြီး ကြောက်စိတ်များကို ဖယ်ရှား၍ အားတင်းကာ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ဝင် စကားပြန်မှ တစ်ဆင့် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်အား အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်သည်။ ။ အထူးသဖြင့် သူနာပြုဆရာမလေးက ဤအဆောက်အဦသည် ကြက်ခြေနီ အဆောက်အဦဖြစ်၍ မိမိတို့ သည် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားကာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများ သည် ဤ ကြက်ခြေနီအဆောက်အဦထဲသို့ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သေနတ်တိုက်ခတ်ကြောင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်ရပါသနည်းဟူ၍ ခပ်တည်တည် မေးလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ကြက်ခြေနီ သူနာပြုဆရာမလေးမှာ သူလိုချင်သည့် အဖြေကို မရလိုက်ဘဲ၊ ဂျပန် စစ်သားတစ်ယောက်၏ ရိုင်ဖယ်ပြောင်းဝမှ ထွက်လာသည့် ကျည်ဆန်ဖြင့် ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာ တစ်ချက်ရပြီး လဲကျသွားခဲ့သည်။ ။ ဤသည် နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် နောက်ထပ် အရေအတွက် ပိုမို များ ပြားသည့် ဂျပန်စစ်သားများ သည် အဆောက်အဦအတွင်းသို့ တရကြမ်း ပြေးဝင်လာကြပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေကြသည့် လူမမာများကိုပါမကျန် မည်းမည်းမြင်သမျှ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာ လှံစွပ်များ ဖြင့်လည်း တအားဝင်ထိုးကြရာ ကြက်ခြေနီအဆောက်အဦတစ်ခုလုံးမှာ သေနတ်သံ များ အကြားမှ အော်သံဟစ်သံ ပြေးလွှားသံများ ဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

လူသတ်ပွဲမှာ နာရီဝက်နီးပါးမျှ ကြာပြီးနောက် လူသတ်သမား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများ သည် ကြက်ခြေနီအဆောက်အဦထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ။

ထိုနေ့က လူစိတ်ကင်းမဲ့နေကြသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများ ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဖိလစ်ပိုင် ကြက်ခြေနီဌာနချုပ် အဆောက်အဦအတွင်း မရှုမလှ သေဆုံးခဲ့ကြရသူများမှာ စုစုပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်မျှ ရှိသည် ဟု သိရသည်။ ။ သည် အထဲတွင် ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ခံမန်နေဂျာ မစ္စတာဖာရိုလန်ဆိုသူမှာ စားပွဲအောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေခဲ့သဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ။

သို့သော် ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်က လူစိတ်ပျောက်ကာ အခြောက်တိုက် သွေးသံရဲရဲဖြင့် အစု လိုက်အပြုံလိုက် လူသတ်ပွဲကို ဆင်နွှဲသွားခဲ့ကြသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများ ၏ ယုတ်မာရက်စက်ပုံကို မစ္စတာဖာရိုလန်နှင့်တကွ မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှန်သမျှ တစ်

သက်တွင် မေ့မရအောင် ရှိနေကြတော့သည်။ ။

***

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းများ မဟုတ်ဘဲ မြန်မာ၊ နယူးဂီနီ၊ ဖိလစ်ပိုင် စသော နိုင်ငံများ တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန်ဘုရင် ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ တပ်မတော်သား ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများ ကျူးလွန်ရမ်းကားသွားခဲ့ကြသည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ် တကယ့်မှတ်တမ်းများ ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသတို့ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

စင်စစ် ဤနိုင်ငံများ သာလျှင်မဟုတ်၊ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်အထိ သုံးနှစ်သုံးမိုး ဂျပန်တို့ အုပ်စိုးသွားခဲ့သည့် မြန်မာ၊ ယိုးဒယား၊ မလေး၊ ၊ စင်ကာပူ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဘိုဠို၊ နယူးဂီနီ၊ ဖိလစ်ပိုင် စသည့် နိုင်ငံများ ဒေသများ အပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှ တစ်ခုလုံးမှာ ဂျပန်ဘူရှီဒိုနှင့် ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းများ ၏ လက်ချက်ဖြင့် သွေးချောင်းစီးကာ အလောင်းချင်းထပ်ခဲ့ရသည်။ ။

ထိုသို့ အရှေ့တောင်အာရှတွင် သွေးချောင်းစီးရလောက်အောင် ကြံဆောင်ဖန်တီးလာသော ဖြစ်ရပ်မှာ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း သာယာလှပသော ‘ပုလဲဆိပ်ကမ်း’မှ စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုနေ့ရက်မှာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။

။

★